

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/30/2017
Identifikačné číslo spisu: 5106202747
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5106202747.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu T. O., bývajúceho v N. zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščúrym, so sídlom v Čadci, Mierová 1725, proti žalovanému G. F. Y., bývajúcemu v N., t.č. na neznámom mieste v O., za účasti intervenienta na strane žalovaného Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpeného Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 18 C 18/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. júla 2016 sp.zn. 8 Co 210/2015 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 12. februára 2015 č.k. 18 C 18/2006-878 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody titulom bolestného vo výške 440,65 € a titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 298,75 €, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol s tým, že rozhodnutie o trovách konania si ponechal na samostatné rozhodnutie do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie postupoval v zmysle intencií zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu s poukazom na viazanosť súdu jeho právnym názorom. Žalobca sa dozvedel o škodcovi až 15. júla 2005 a žalobný návrh bol podaný na súde 9. februára 2006, v dôsledku čoho nárok nie je premlčaný. Súd považoval za nesporné, že žalovaný je zodpovedný za spôsobenú škodu na zdraví žalobcu, a preto sa následne zaoberal posúdením výšky škody, a to titulom bolestného a titulom sťaženia spoločenského uplatnenia. Súd vychádzal zo znaleckého posudku znalca MUDr. E., ktorý ustálil bodové ohodnotenie bolestného na 373,5 bodov. Celková suma odškodnenia tak predstavovala 743,88 €. Keďže žalobcovi poisťovňa (intervenient na strane žalovaného) vyplatila sumu 303,23 €, súd žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi bolestné vo výške

440,65 €. Čo sa týka náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia, súd dospel k záveru, že žalobca tvrdenia ohľadom jej zvýšenia o 120 % nepreukázal. V priebehu celého konania nebolo ničím preukázané, že by poškodenie zdravia žalobcu výraznou mierou obmedzovalo, pričom uvedený záver vyslovil aj znalec MUDr. E., ktorý však doporučil zvýšenie na 50%. Súd tak žalobu zamietol v časti zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia nad priznanú sumu a v časti náhrady bolestného. Rozhodnutie o trovách konania si v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. ponechal nm na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobca a intervenient na strane žalovaného.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 22. júla 2016 sp.zn. 8 Co 210/2015 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP), a proti rozsudku krajského súdu samostatným výrokom vyslovil prípustnosť dovolania. Dospel k záveru, že žaloba bola podaná na súde pred uplynutím premlčacej lehoty (a to aj s poukazom na právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí), preto odvolanie intervenienta považoval za neopodstatnené. Mal za to, že súd prvej inštancie ohľadom uplatnenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Odvolací súd považoval odvolacie námietky žalobcu za neopodstatnené. Zo strany žalobcu neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pri bolestnom správne vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. E., ktorý podrobne uviedol a ohodnotil jednotlivé zranenia žalobcu, ktoré v súvislosti s úrazom utrpel a toto ohodnotil počtom bodov 373,50. Čo sa týka sťaženia spoločenského uplatnenia ani podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade neboli zistené také skutočnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by preukazovali, že žalobca bol nejakým výrazne obmedzený, či už v rodine, práci, verejnom živote, kultúre, športe, a to následkom úrazu, za ktoré by mu malo prislúchať zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia na 120 násobok. Odvolací súd pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. účinného do 30. júna 2016, ohľadom premlčania, a to pokiaľ ide o posúdenie okamihu vedomosti žalobcu o tom, kto za škodu zodpovedá. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože pomer úspechu a neúspechu strán bol zhruba rovnaký.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Poukázal, že odvolací súd pripustil dovolanie ohľadom posúdenia premlčania nároku. Podrobne sa venoval otázke premlčania nároku a možnosti uplatnenia námietky premlčania v uvedenom prípade. Žalobca namietal, že súdy oboch inštancií mu odňali právo na spravodlivý súdny proces tým, že sa nevenovali zákonnému zvýšeniu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, keď rozhodnutia súdov považoval za nedostatočne odôvodnené. Zároveň namietal, že súd sa nesprávne vysporiadal aj s predloženými znaleckými posudkami. Namietal, že v konaní mu bola priznaná nízka náhrada bolestného, ako aj enormne nízka náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia. V tejto súvislosti podrobne poukázal na skutkový stav jeho prípadu. Žiadal, aby dovolací súd zvážil, či v danom prípade neexistujú vážne dôvody osobitného zreteľa s poukazom na dobré mravy, na základe ktorých by bolo potrebné zvýšiť sťaženie spoločenského uplatnenia. Navrhoval, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Intervenient na strane žalovaného v písomnom vyjadrení navrhoval dovolanie žalobcu zamietnuť.

6. Žalobca v následnom písomnom vyjadrení zotrval na tom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom prípade posúdil otázku námietky premlčania a zvýšenia odškodnenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a k týmto zaujal právny názor, ktorými budú súdy nižšej inštancie viazané.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č.

160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014 , 3 Cdo 209/2015 , 3 Cdo 308/2016 , 5 Cdo 255/2014).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať a vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 424 CSP môže dovolanie podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Otázku, či dovolať je procesnou stranou uvedenou v § 424 CSP, treba vždy riešiť s prihliadnutím na individuálne okolnosti daného prípadu.

12. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolať a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 420 a § 421 CSP). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolať a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či dovolať bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím (viď tiež R 50/1999). Skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska objektívneho nasleduje až po skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania; pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je subjektívne prípustné, nepristúpi už k skúmaniu prípustnosti dovolania z hľadiska ustanovení § 420 a § 421 CSP.

13. Odvolací súd rozsudkom potvrdil výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými súd prvej inštancie I. žalobe v časti vyhovel a II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Potvrdzujúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobe v časti vyhovel sa týka (a má negatívny dopad na právne postavenie) žalovaného. Uvedený výrok tak nemá dopad na právne postavenie žalobcu. Žalobca, ktorý nebol napadnutým výrokom negatívne dotknutý na svojich právach (z materiálneho hľadiska), nemožno preto považovať za subjektívne oprávneného podať v danom prípade dovolanie. Vzhľadom na

subjektívnu neprípustnosť podaného dovolania neskúmal dovolací súd, či sa v ňom - vo vzťahu k tomuto výroku - opodstatnene namieta niektorý dovolací dôvod.

14. Vo vzťahu k dovolaním napadnutému výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol odvolacím súdom potvrdený výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, je žalobca subjektívne oprávnený podať dovolanie (§ 424 CSP). Dovolací prieskum preto bolo možné uskutočniť len vo vzťahu k tomuto výroku napadnutého rozsudku.

15. V danom prípade žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje 1. zo skutočnosti, že odvolací súd výkonom vyslovil prípustnosť dovolania voči jeho rozhodnutiu, 2. z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP.

16. Vo vzťahu k vysloveniu prípustnosti dovolania odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že ustanovenia CSP neumožňujú odvolaciemu súdu vysloviť jeho výkonom prípustnosť dovolania vo vzťahu k určitej právnej otázke (tak ako to umožňovalo ustanovenie § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej „O.s.p.“), preto pokiaľ odvolací súd konal a rozhodoval (rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané 22. júla 2016) za účinnosti CSP, nemohol účinne vysloviť prípustnosť dovolania podľa ustanovení O.s.p., a to aj s poukazom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Preto dovolací súd prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p. v danom prípade neposudzoval.

17. K vyvodu prípustnosti dovolania z ustanovení § 420 písm. f/ a zároveň z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP, dovolací súd uvádza, že z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

18. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorého právny názor je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP), v uznesení z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017 dospel k záveru, že kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

19. Najvyšší súd, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

20. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných

do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

22. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

23. Žalobca namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

24. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

25. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnili. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok, náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobca tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

26. Zároveň dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave

civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

27. Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 12/2015, 4 Cdo 191/2011, 5 Cdo 43/2013, 6 Cdo 95/2012, 7 Cdo 179/2014, 8 Cdo 346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia (§ 420 písm. f/ CSP).

28. K ďalšej dovolacej argumentácii žalobcu najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. aj R 24/2017).

29. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

30. Z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie, dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ podal dovolanie sčasti ako neoprávnená osoba a sčasti neopodstatnene (nedôvodne tvrdiac, že v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP). Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. b/ a c/ CSP.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.